

ERIN WATT

DÜŞMÜŞ
VÂRİS

Çeviren
Aydan Yalçın

*Daha fazla Easton istiyoruz
çığlıkları atan okurlar,
bu kitap sizin için.*

1

“**HANGİ FONKSİYONU** seçerseniz seçin farkların toplamı ilk ve sonuncu terim tarafından belirlenir, unutmayın,” diye cümlesini tamamladı Bayan Mann, dersin bittiğini belirten zil çaldığında. Bu, günün son ziliydi.

Herkes toparlanmaya başladı. Benim dışındaki herkes.

Arkama yaslandım ve kalemimi ders kitabımın kenarına vurmaya başladım. Yeni öğretmenimizin, öğrencilerin hızla dağılan dikkatini umutsuzca kendine çekmeye çalışmasını izlerken sırtımı gizledim. Sinirlendiğinde sevimli oluyordu.

“Yarın 1-a ve 1-b kısımlarını işleyeceğiz!” diye seslendi ama artık kimse onu dinlemiyordu. Herkes koşturarak kapıdan çıkmakla meşguldu.

“Geliyor musun, Easton?” Ella Harper sıramın önünde durdu, mavi gözlerini bana dikmişti. Bu aralar biraz zayıflamış görünüyordu. Abimle beraber iştahı da onu bırakıp gitmişti sanki.

Şey, Reed onu *bırakmamıştı* tabii ki. Abim artık üvey kardeşimiz sayılan Ella’ya hâlâ sırlıslıkla âşık. Onu sevmiyor olsa, Bayview’dan çok ama çok daha uzaktaki lüks bir üniversiteye gitmeyi tercih ederdi. Oysa o, birbirlerini hafta sonu ziyaret edebilecekleri kadar yakın olan State’e girmişti.

“Yok,” dedim. “Öğretmene bir sorum var.”

Sözlerimi duyan Bayan Mann’ın ince omuzları seğirdi. Ella bile bunu fark etmişti.

Güzel dudaklarını bükerek, “East...” dedi devamını getirmeden.

Davranışlarıma çekidüzen vermem konusunda bir nasihate başlamak üzere olduğunu görebiliyordum. Ama daha okula başlayalı bir hafta olmuştu ve ben sıkıntıdan aklımı kaçırmak üzereydim. Ortalıkta sürtmeyip de ne yapacaktım? Ders çalışmama gerek yoktu. Futbol pek umurumda değildi. Babam uçmamı yasaklamıştı; şu noktada pilotluk lisansımı da asla alamayacaktım. Ve eğer Ella beni rahat bırakmazsa abimin sevgilisi falan demeyip onu tavlamaya çalışacaktım.

“Evde görüşürüz,” dedim Ella’ya sert bir tavırla. Bayan Mann okulun ilk gününden beri ısrarla benimle flörtleşiyordu. Bir hafta süren ateşli bakışmaların ardından hamle yapmaya karar vermiştim. Yanlıştı, biliyorum ama durumu heyecanlı kılan da buydu zaten – ikimiz için de.

Astor Park Hazırlık Okulu’nun genç, seksi bir kadın öğretmeni işe alması çok nadir yaşanan bir şeydi. Yönetim burada kendilerine bir meydan okuma arayan, canı sıkkın çok fazla zengin oğlan olduğunun farkındaydı. Müdür Beringer öğrenci-öğretmen ilişkilerini birden çok defa örtbas etmek zorunda kalmıştı ve dedikodu deyip geçiştiremezdim de çünkü o “uygunsuz” ilişkilerden biri benimkiydi. Yani eğer spor salonun arkasında beslenme öğretmenimle öpüşmeyi *ilişkiden* sayarsanız tabii. Ben saymam.

Ayakları inatla karo zemine çakılı kalan Ella’ya, “Kalman umurumda değil,” dedim, “ama koridorda beklemen senin için daha iyi olabilir.”

Bana yılgın bir bakış attı. Dikkatinden hiçbir şey kaçmıyordu. Tekinsiz yerlerde büyümüşü ve her boku biliyordu. Ya da benim ne büyük bir sapkın olduğumu.

“Neyin peşinde koştuğunu bilmiyorum ama aradığın şeyi

Bayan Mann'ın eteğinin altında bulacağından şüpheliyim," diye mırıldandı.

"Bakmadan bilemem," diye espri yaptım.

Ella iç çekip pes etti. Bayan Mann'ın duyacağı şekilde, "Dikkatli ol," dedi ve o dışarıya çıkarken kadın kızarak başını yere eğdi.

İçimden yükselen öfkeyi bastırdım. Neden yargılanıyordum? Burada hayatın tadını çıkarmaya çalışıyordum, kimseyi incitmediğim sürece bunun kime ne zararı vardı? On sekiz yaşıyordum. Bayan Mann da bir yetişkindi. Şu anda "öğretmen" sıfatıyla buradaysa ne olmuştu yani?

Ella'nın ardından kapı kapanınca sınıfa sessizlik çöktü. Bayan Mann soluk mavi eteğiyle uğraşıyordu. Kahretsin. Tereddüt ediyordu.

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama sorun değildi. Ben tanıştığı her kızı becermek zorunda hisseden o adamlardan değildim çünkü çoğunlukla bir sürü seçeneğim olurdu. Eğer bir kız seninle olmak istemiyorsa diğerine geçersin.

Sırt çantamı almak için eğildiğimde önümde bir çift şık topuklu ayakkabı belirdi.

"Soracağınız bir soru mu vardı, Bay Royal?" diye sordu Bayan Mann yumuşak bir sesle.

Yavaşça başımı kaldırdım ve uzun bacakların, kalçasının kıvrımının, beyaz bluzunu içine soktuğu aynı derecede gösterişsiz eteğin belindeki girintinin tadını çıkardım. Onu süzüşüm karşısında göğsü inip kalkmaya ve nabızı boynunda çılgın gibi atmaya başladı.

"Evet. Sınıfta yaşadığım bir soruna çözümünüz var mı acaba?" Elimi kalçalarına yerleştirdim. Nefesi kesilince parmağımı eteğinin kemerinde gezdirdim. "Konsantre olmakta zorlanıyorum da."

Derin bir nefes daha aldı. "Öyle mi?"

"Hı-hı. Size her baktığımda sizin de konstanre olmakta zorlandığınızı hissettiğim için böyle oluyor sanırım." Hafifçe gü-

lüksedim. “Belki de Matematik sınıfındaki herkesin gözü önünde sizi masanıza eğdiğime dair fanteziler kurduğunuz içindir.”

Bayan Mann yutkundu. “Bay Royal. Ne ima ettiğinize dair en ufak bir fikrim yok. Lütfen elinizi belimden çekin.”

“Peki.” Elimi aşağılara indirdim, parmaklarım eteğinin ucuna değiyordu. “Burası daha mı iyi? Yoksa tamamen durabilirim.”

Bakışlarımız buluştu.

Son şansınız, Bayan Mann. İkimiz de muhtemelen eteğiyle beraber itibarını da mahvedeceğimin farkındaydık ama yine de ayakları olduğu yere yapışıp kalmıştı.

Nihayet konuştuğunda sesi boğuk çıktı. “Pekâlâ, Bay Royal. Sanırım konsantrasyon sorununuzun çözümü ellerinizin altında.”

Avucumu eteğinin altına kaydırıp ona ukala ukala sıırttım. “Sorunlu fonksiyonları eksiltmeye çalışıyorum.”

Gözkapakları teslimiyetle kapandı.

“Bunu yapmamalıyız,” dedi güçbela.

“Biliyorum. Zaten bu yüzden çok güzel geliyor.”

Bacakları ellerimin altında birbirine kenetlendi. Sahnenin müstehcenliği, her an yakalanabileceğimizi ve onun dokunmam gereken son kişi olduğunu bilmek durumu milyon kez daha ateşli kılıyordu.

Dengesini sağlamaya çalışırken eli omzuma düştü ve parmakları iki bin dolarlık Tom Ford tasarımı okul ceketimi kavradı. Benim parmaklarım ise sihrini konuşturmaya başlamıştı. Hafif, boğuk sesler boş sınıfı doldurdu, ta ki geriye ağır nefes alıp verişlerden başka bir şey kalmayana dek.

Memnuniyetle iç çeken Bayan Mann geri çekilip kırışmış eteğini elleriyle düzelttikten sonra dizlerinin üzerine indi.

“Sıra sende,” diye fısıldadı.

Bacaklarımı açıp geriye yaslandım. İleri Seviye Matematik kesinlikle Astor Park’ta girdiğim en iyi dersti.

Bana ekstra puanımı vermekle işi bittiğinde yüzüne tereddütlü bir gülümseme yerleşti. Fısıldamak için eğildiğinde saçları

bacaklarıma sürdü, “Bu akşam bana gelebilirsin. Kızım saat onda uyumuş olur.”

Donup kaldım. Aramızdaki her şekilde sonlanabilirdi ancak bu tekliften gerçekten kaçınmayı umuyordum. Aklımdan bir ton bahane geçtiyse de ben daha birini bile dile getiremeden sınıfın kapısı açıldı.

“Aman Tanrım!”

Bayan Mann’la ikimiz hızla kapıya döndük. Bir anda sadece simsiyah bir saç ve lacivert bir Astor Park ceketini görebildim.

Bayan Mann hızla ayağa kalkınca tökezledi. Öne doğru atılıp onu yakaladım. Masaya tutunup kendini desteklemesine yardım ettiğimden artık dizleri tutmaz olmuştu.

“Ah, Tanrım,” dedi donakalarak. “Kimdi o? Sence kız bizi?..”

Bayan Mann’ı kıyafetleri kırıksık bir hâlde dizlerinin üzerinde ve beni de pantolonum açık bir şekilde mi? Şey, evet. Bizi görmüştü.

“Bizi gördü,” dedim sesli olarak.

Durumu teyit etmem onu daha da korkuttu. Acı dolu bir iniltiliyle yüzünü avuçlarına gömdü. “Ah, Tanrım. Kovulacağım.”

Kendime çekidüzen vermeyi bitirince çantama uzanıp eşyalarımı aceleyle içine tıktım. “Hayır. Bir şey olmaz.”

Ama bunu yeterince kendimden emin söyleyememiştim. O da bunun farkındaydı.

“Hayır, sorun olacak!”

Kapıya endişeli bir bakış attım. “Şşş. Biri seni duyabilir.”

“Biri bizi gördü,” diye tısladı, bakışları panikle dolmuştu ve sesi titriyordu. “Gidip o kızı bulman lazım. Onu bulup Easton Royallığını konuştur ve bir şey söylememesini sağla.”

Easton Royallığı mı?

Benden ne yapmamı istediğini sormadan Bayan Mann aceleyle, “Kovulamam. *Olmaz*. Bakmak zorunda olduğum bir kızım var!” dedi. Sesi yine titremeye başlamıştı. “Bunu hallet. Lütfen git ve *hallet*.”

“Pekâlâ,” diyerek ona güvence verdim. “Halledeceğim.” Na-

sıl halledeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama Bayan Mann sinir krizi geçirmenin eşiğinde gibi duruyordu.

Bir kez daha alçak bir sesle inledi. “Ve bu bir daha yaşanmayacak, beni anlıyor musun? Bir daha asla.”

Benim için kesinlikle sorun değildi. Yaşadığı panik atak, aramızdaki şeyi tekrar yaşamaya olan isteğimi de ortamın tadını da kaçırmıştı zaten. Takılmalarımın başladığı gibi hoş bir şekilde bitmesini isterdim. Pişmanlık duyacak bir kızla beraber olmanın seksi bir yanı yoktu, bu yüzden daha en başında onun da tamamen istekli olduğundan emin olmalıydınız. İlgisinde herhangi bir şüphe varsa, kesinlikle olmazdı.

“Oldu bil,” dedim başımla onaylayarak.

Bayan Mann bana yalvaran gözlerle baktı. “Neden hâlâ buradasın? Gitsene!”

Doğru.

Sırt çantamı omzuma atıp sınıftan çıktım. Koridora ulaştığımda hızla etrafı taradım. Olması gerekenden daha kalabalıktı. Neden herkes koridorlarda oyalanıyordu? Tanrı aşkına, okul bitti. Evinize gitsenize, millet.

Gözlerim platin sarısı saçlarını bir omzunun üzerine savuran Felicity Worthington’a kaydı. Eski sevgilim Claire Donahue’nun mavi gözleri umut dolu bakışlarla beni delip geçiyordu – okul başladığından beri bana geri dönmek için yanıp tutuşuyordu. Bakışlarından kaçınıp gözlerimi Kate ve Alyssa Ballinger kardeşlere çevirdim. İkisinin de saçları siyah değildi. Koridorun kalanına göz attım ama hiçbir sonuç çıkmadı.

Tam dönüp uzaklaşıyordum ki Felicity eğilip Claire’in kulağına bir şeyler fısıldadı ve işte o an az önce Felicity’nin durduğu yerde *onu* gördüm. Kızın yüzü dolabına dönüktü ama saçları çok belirgindi, o kadar siyahtı ki floresan ışığın altında neredeyse mavi görünüyordu.

O yöne yürüdüm.

Clare’in, “Easton,” dediğini duydum.

“Kendini küçük düşürme,” diye tavsiye verdi Felicity ona.

İkisini de görmezden gelip yürümeye devam ettim.

“Selam,” dedim.

Kız dolabından başını kaldırdı. Korkulu gri gözleri benimkilerle buluştu. Pembe dudakları aralandı. Gülümsemesini bekledim çünkü yaşları kaç olursa olsun kadınların %99’undan bu tepkiyi alıyordum. Ama gülümsemedi. Onun yerine, koridorda koşmaya başlamadan önce hızla arkasına dönmesiyle bir an sadece saçlarla dolu bir yüz görebildim.

Şaşkınlıktan tepki veremedim. Yani hem şaşkınlıktan hem de insanların dikkatini çekmemek için. Kayıtsızca kızın dolabını kapattım ve koridordan uçarak giden figürünün peşine düştüm. Köşeyi dönünce ben de koşmaya başladım. Uzun bacaklarım sayesinde onu soyunma odalarının önünde yakalayabildim.

“Hey,” dedim, kendimi önüne atarak. “Nereye kaçıyorsun?”

Keskin bir şekilde durdu, neredeyse öne doğru düşüyordu. Onu omuzlarından yakalayıp başını karolara geçirmesini önledim.

Onu sıkıca tutan ellerimden kurtulmak için omuzlarını silkeleyerek, “Ben bir şey görmedim,” deyiverdi.

Omuzlarının üzerinden, bizi izleyen birileri var mı diye baktım ama koridor boştu. Güzel.

“Tabii ki gördün. Bu yüzden kavanozdan kurabiye aşırın bir çocuk gibi kaçtın.”

“Aslında, birinin kurabiyesini aşırın sendin,” diye çıkıştı. Ama sonra neyi itiraf ettiğini fark edince hızla elini ağzına kapadı. “Bir şey gördüğümünden değil tabii.”

“Hı-hı.” Bu tatlı şeyle ne yapacaktım şimdi? Onu susturmak için korkutmak zorunda olmam kötüydü.

Öne adım attım. Kenara kaçtı.

Ama sırtı duvara gelene kadar ilerlemeye devam ettim. Alnım onunkinden birkaç santim uzakta duracak şekilde eğildim. O kadar yakındım ki naneli sakızının kokusunu alabiliyordum.

Bunu hallet, demişti Bayan Mann. Ve haklıydı da. Sınıfta olanların eğlenceli olması gerekiyordu. Tek istediğim buydu – eğlen-

mek. İnsanların hayatını mahvetmek değil. Kirli ve yasak şeyler yapmak eğlenceliydi. Yakalanma fikriyle oynamak eğlenceliydi.

Ama Bayan Mann'ın işini kaybetmesi ve çocuğunun evsiz kalacak olması? Bu, eğlence kategorisine girmiyordu.

"Ee..." kısık bir sesle söze başladım.

"Şey, sen Royal'sın değil mi?" diye araya girdi kız.

"Evet." Beni tanıyor olmasına şaşırmamıştım. Bununla gurur duyduğumdan değil ama Royallar yıllardır bu okulu yönetiyordu. Şükürler olsun ki liderlik rolünü es geçmiştim. Artık lider olan Royal Ella'ydı. Ben sadece onun infazcısıyım. "Peki sen?"

"Hartley. Bak, yemin ederim ben bir şey görmedim." Gerçeği söylediğine yemin eder gibi elini kaldırdı.

"Bu doğru olsaydı kaçmazdın, Hartley." İsmi kafamda döndürdüm. Sıradışı bir isim değildi ama çıkaramamıştım. Yüzünü de öyle. Astor'da pek fazla yeni yüz olmazdı. Kendimi bildim bileli buradaki şerefsizlerin çoğunu tanırdım.

"Ciddiyim. Ben bir maymunum." Hartley bir elini gözlerinin, diğer elini de ağzının üzerine kapatarak beceriksiz bir şekilde kendini savunmaya devam etti. "Ne kötü bir şey gördüm ne de ağzımı açtım. Yaptığın şey kötüydü demiyorum elbette. Ya da yapma olasılığının olduğu şey. Bir şey görmedim zaten. İyi ya da kötü."

Etkilenmişim, ağzına kapadığı eline dokundum. "Anlaşılmaz konuşuyorsun."

"Yeni okul heyecanından." Okul ceketini düzelterip çenesini kaldırdı. "Belki de bir şey gördüm ama bu beni ilgilendirmez, tamam mı? Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, ceketim omuzlarımda gerildi. Kavga istiyor gibi görünüyordu. Bunu sevmiştim ama onunla flörtleşmek bana istediğim sonucu kazandırmayacaktı. Korkunun dilini tutmasını sağlayacağını umut ederek sesime tehditkâr bir hava kattım. "Bak, seni tanımıyorum. Sözüne nasıl güvenebilirim?"

Korkutmak işe yaramıştı, Hartley belirgin şekilde yutkundu. "Ben... Ben hiçbir şey söylemeyeceğim," diye tekrarladı.

Aniden onun için kendimi kötü hissettim. Neden bir kızı bu şekilde korkutuyordum? Ama sonra kafamda Bayan Mann'ın korku dolu yüzü belirdi. Bayan Mann'ın bir çocuğu vardı, oysa Hartley sadece zengin bir sınıf arkadaşıydı. Birazcık korkuyla başa çıkabilirdi.

“Öyle mi? Peki ya biri –mesela Müdür Beringer– sana bununla ilgili soru soracak olursa?” Başımı meydan okurcasına yana eğdim, sesim gitgide daha da tehditkâr çıkmaya başlamıştı. “O zaman ne olacak, *Hartley*? Ne söyleyeceksin?”

2

HARTLEY SORUMU DÜŞÜNÜRKEN kafamda onu ölçüp biçtim. Küçük bir şeydi – muhtemelen benim bir seksenlik cüsmenden bir otuz santim kadar kısaydı. Memeleri konusunda konuşacak pek bir şey yoktu. Aşağılara indim, ayaklarına gerçekten çok çirkin bir laofar giymişti. Burada okul yönetimi tarafından dikte edilmeyen tek şey ayakkabılardı – bireyselliğimizi yansıtmamıza izin verilen tek şeydi. Oğlanlar genelde spor ayakkabı ya da bot giyiyordu. Kızların çoğunluğu ise Gucci babetleri ya da kırmızı tabanlı stiletolar gibi şık şeyleri tercih ediyordu. Sanırım Hartley'nin burada yansıtmak istediği şey *umurumda bile değildi*. İşte bunu takdir ederdim.

Onunla ilgili diğer her şey çok sıradandı. Üniforması standarttı. Saçları düz ve uzundu. Yüzü ise dikkat çekecek kadar çarpıcı değildi. Mesela Ella inanılmaz güzeldi. Eski sevgilim Claire ise yakın zamanda sosyetenin en güzeli seçilmişti. Bu Hartley denilen kızın manga karakteri gibi iri gözleri ve kocaman bir ağzı vardı. Burnunun ucu hafif havaya kalkıktı ancak hiçbir özelliği *Southern Living Quarterly* dergisinden övgüler alacak cinsten değildi.

Nihayet cevap verirken söz konusu olan o burun kırıştı. “Şey,

o zaman orada *aslında* ne gördüğümü düşünelim. Yani demek istediğim... teknik olarak, bir öğretmenin yerden bir şeyi almak için eğildiğini gördüm. Ve bir öğrenci de, şey, daha iyi görebilmesi için kadının saçlarını önünden kaldırıyordu. Ne tatlı, ne kirli. Eğer Müdür Beringer sorarsa dürüst bir vatandaş olduğunu söyler, seni haftanın öğrencisi olmaya aday gösteririm."

"Gerçekten mi? Öyle mi yaparsın?" Gülmemek için kendimi çok zorluyordum çünkü bu, yapmam gereken herhangi bir tehdidin etkisini mahvederdi.

"Yemin ederim." Küçük elini göğsünün üzerine koydu. Tırnakları kısaydı ve Astor'daki kızların çoğunluğunun aksine manikürlü değildi.

"Ben Tanrı'ya inanmam," diye bilgilendirdim onu.

Suratı asıldı. "Zorluk çıkarıyorsun."

"Ama burada röntgencilik yapan ben değilim."

"Burası bir okul!" Sesi ilk defa yükselmişti. "İstediğim herhangi bir sınıfa girme hakkım olmalı!"

"Yani beni izlediğini itiraf ediyorsun." Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalıştım.

"Pekâlâ. Neden bir öğretmenle takıldığını şimdi anlıyorum. Normal hiçbir kız sana katlanmaz."

Çileden çıkıp parlayınca onu korkutmayı bir kenara bıraktım çünkü sırtışıma daha fazla saklayamıyordum. "Denemeden bilemezsin."

Bana baktı. "Şu anda gerçekten benimle flörtleşiyor musun? Benden pas."

"O zaman top bende mi?" Altdudağımı yaladım. Evet, flörtleşiyordum çünkü bu kız ne kadar sıradan görünürse görünsün ilgimi çekmişti. Ve ben, Easton Royal, evren yasalarınca ilgimi çeken her şeyin peşine düşmeye yükümlüydüm.

Gözlerinde bir hayranlık parıltısı oluştu. Bir anlıktı ama kız beni seksi bulduğunda ve benimle yatmanın nasıl olabileceğini hayal ettiğinde bunu hemen anladım.

Hartley şu anda kesinlikle bunu düşünüyordu.

Hadi, bebeğim, bana çıkma teklif et. İsteddiğin şeyi elde et. Hem mecazen hem de gerçek anlamda, bir kızın taşaklarımdan yakalayıp beni istediğini söylemesini görmek hoşuma giderdi. Doğrudan. Oyun oynamadan. Ancak tüm o kız gücü olayına rağmen, çoğu hatunun erkeklerin peşlerinde koşmasını istediğini fark etmiştim. Yazık.

“İyy.” Benden uzaklaşmaya çalıştı. “Cidden, Royal. Uzaklaş.”

İki elimi başının iki yanına, serin ahşap duvara yaslayarak onu etkili bir şekilde kapana kısırdım. “Ya uzaklaşmazsam?”

Gri gözleri parlayınca tekrar merakımı cezbetmeyi başardı. “Minyon olabilirim ama bir balinanın akciğerine sahibim, yani uzaklaşmazsan tüm okul beni senden kurtarana kadar bu kordorda bir Kraken* gibi çılgılık atmaya başlarım.”

Güldüm. “Kraken gibi çılgılık atmak mı? Kulağa oldukça müstehcen geliyor.”

“Bence senin kulağına her şey müstehcen geliyor,” dedi duygusuz bir sesle ancak ağzının köşesinde bir sırıltı kıpırdanıyordu. “Dürüst konuşmak gerekirse, oraya Bayan Mann’ın Matematik sınıfına geçmeye çalıştığım için girdim. Ama küçük sırrını saklayacağım, tamam mı?” Ellerini iki yana açtı. “Ee, ne yapıyoruz? Kraken çılgılığı mı atıyoruz yoksa uzaklaşıyor muyuz?”

Tehditler Hartley’de işe yaramayacak gibiydi çünkü bir tehdidi karşı tarafa nasıl geçireceğimi bildiğimi sanmıyordum. Kızları korkutmak benim tarzım değildi – benim tarzım onları mutlu etmekti. Bu yüzden onun sözüne güvenecektim. En azından şimdilik. Hartley ispiyoncu birine benzemiyordu. Olanları yumurtlasa bile bunu cüzdan usulü halledebilirdim. Beni Bayan Mann olayından kurtarmak için babamın bir burs daha bağışlaması gerekebilirdi ama zaten bunu bir kez Reed ve Ella için yapmıştı. Sanırım benim de böyle bir bağış hakkım vardı.

Sırıtarak kenara çekildim. “Dinle, eğer İleri Seviye Matematik dersi almak istiyorsan...” elimle koridorun sonundaki sınıfı gös-

* İskandinav kökenli, devasa ve kafadan bacaklı efsanevi deniz canavarıdır –çn

terdim, “sana onunla şimdi konuşmanı öneririm. Bilirsin...” Göz kırptım. “Onu savunmasız yakala.”

Hartley’nin ağzı açık kaldı. “Ona şantaj yapmamı mı söylüyorsun? Ona sadece sınıfına geçiş yapmamı onaylarsa ağzımı kapalı tutacağımı mı söyleyeyim?”

Omuz silktim. “Neden olmasın. İnsan kendini düşünmeli, değil mi?”

Bir süre beni inceledi, uzun bir süre. Aklından geçenleri öğrenmek için neler vermezdim. Bana hiçbir ipucu vermiyordu.

“Evet, sanırım öyle,” diye mırıldandı. “Sonra görüşürüz, Royal.”

Hartley yanımdan geçip gitti. Ben de arkasında oyalanarak kapıyı çalışını izledim ve sonra Bayan Mann’ın sınıfına girdi. Şantajı kullanacak mıydı acaba? Nedense şüpheliydim ama yaparsa geçişi ânında onaylanırdı; Bayan Mann, Hartley’nin bizi ispiyonlamasına engel olmak için her şeyi yapardı.

“Bunu düzelt” emrini başarılı bir şekilde yerine getirmiş olsam da (yani en azından öyle olduğunu düşünüyordum) yine de koridordan ayrılmadım. Hartley ve Bayan Mann arasında bir münakaşa çıkmadığından emin olmak istiyordum. Bu yüzden sınıfın kapısında dolandım. Dostum ve takım arkadaşım Pash Bhara da beni orada buldu.

“Hey,” dedi gözlerini devirerek. “Beni eve bırakman gerekiyordu. Neredeyse elli dakikadır aşağıda seni bekliyorum.”

“Ah, kahretsin, dostum. Unuttum.” Omuz silktim. “Ama henüz gidemeyiz – birini bekliyorum. Birkaç dakika daha bekleyebilir misin?”

“Evet, sorun değil.” Gelip yanımda durdu. “Hey, almaya çaıştıkları yeni oyun kurucuyu duydu mu?”

“Gerçekten mi?” Cuma günü sezonun ilk maçını kaybetmiş-tik ve hücumumuzun maçtaki hâline bakarsak buna alışmamız gerekebilirdi. Başlangıç oyun kurucumuz Kordel Young ikinci yarıda dizkapağından sakatlanmış ve bizi tam bir Salak ile Avanak olan iki yeni yetmeye mahkûm etmişti.

“Koç sakatlıkları falan hesaba katınca birine ihtiyacımız olacağını düşünüyor.”

“Haklı olabilir ama sezon ortasında kim buraya gelir ki?”

“Söylentilere göre North’tan ya da Bellfield Hazırlık’tan biri olabilirmiş.”

“Neden o okullar?” İki okulun oyun kurucularını hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

“İkisi de aynı hücum stilinde oynuyor sanırım? Bellfield’daki çocuk iyi biri. Birkaç kez onunla partiledim. Biraz bağınaz ama düzgün.”

“Benim için sorun değil. Bize daha çok alkol kalır,” diye espri yaptım ama huzursuz hissetmeye başlamıştım. Hartley uzun süredir içerideydi. Adını geçiş belgesine yazması Bayan Mann’ın beş dakikasını almazdı.

Kapıdaki küçük penceren içeriye baktım ama tek görebildiğim Hartley’nin kafasıydı. Bayan Mann görüş alanımda değildi.

Neden bekliyordu? Bayan Mann’ın onun isteğini hemen kabul etmemesi imkânsızdı.

“Katılıyorum.” Pash’in altın kaplama telefonu elinde titredi. Mesaja bakıp telefonunu bana doğru salladı. “Bu akşam dışarı çıkıyor musun?”

“Belki.” Ama aslında dikkatimi ona vermiyordum. Arkama dönüp yeniden Bayan Mann’ın penceresinden içeriye baktım. Pash bu kez fark etti.

“Dostum, gerçekten ama, Bayan Mann mı?” dedi kaşlarını kaldırarak. “Astor kızlarından bu kadar çabuk mu sıkıldın? Babanın uçağını alıp New York’a gidebiliriz. Moda haftası başladı, şehir modellerle dolacaktır. Ya da yeni oyun kurucumuzun gelmesini bekler, buralardan birileriyle takılırız.” Göz kırıp beni dürttü. “Yine de, yasak olan bir şeyi yapmak gibisi yok, değil mi?”

Doğru tahmini sinirlerimi bozunca ters bir şekilde cevapladım. “Yanıyorsun. O benim için çok büyük.”

“O zaman kim?” Pash arkamdan içeriye göz atmaya çalıştı ama iri cüssemi kullanarak görüşünü kapadım.

“Kimse. İçeride bir kız var, onun dışarı çıkmasını bekliyorum ki hocaya doğru ödevi mi aldım sorabileyim.”

“Ödevler çevrimiçi veriliyor,” dedi hiç de yardımcı olmaya-
rak.

“Ah, doğru.” Ama yerimden kıpırdamadım.

Doğal olarak bu durum Pash’in daha çok ilgisini çekti. Görebilmek için beni kenara itmeye çalışarak, “Kim var içeride?” diye sordu.

Kenara çekilip incelemesine izin vermeye karar verdim çünkü öbür türlü beni darlamaya devam edecekti.

Pash burnunu pencereye dayadı ve içeriye uzun bir göz atıp sonuca vardı. “Ah. Yani Bayan Mann için buradasın.”

“Ben de öyle dedim ya.” Şimdi aklım karışmıştı, ilgi odağımın Hartley olmadığına nasıl bu kadar hızlı karar verebilmişti?

Tekrar telefonunu kontrol etti. “Pekâlâ, bundan sıkıldım. Seninle aşağıda otoparkta buluşuruz.”

Tam gitmek üzereydi ki merakıma yenik düştüm. “Neden diğer kız değil?” diye seslendim arkasından.

Bana dönüp, “Çünkü senin tipin değil,” dedi geri geri yürümeye başlayarak.

“Benim tipim ne peki?”

“Ateşli. Seksi, gösterişli. Ateşli,” diye tekrarladı köşede gözden kaybolmadan önce.

“Vay be,” dedi duyusuz bir ses. “Arkadaşının soğuk ve cılız olduğumu düşünmesi beni kahretti.”

Neredeyse tavana zıplayacaktım. “Tanrım. Birine yaklaşıırken az da olsa ses çıkaramaz mısın?”

Hartley bana sırtı ve sırt çantasının askısını düzeltirken yürümeye devam etti. “Kapıdan içeriye gözetlediğin için hak ettin. Her neyse, neden hâlâ buradasın?”

“Her şeyi hallettin mi?” diye sordum onunla yürüyerek.

“Evet.” Hartley surat yaptı. “Sanırım sizi gören kişinin ben olduğumu anladı çünkü istediğim her şeyi yapmaya mahcup bir şekilde gönüllü oldu. Kendimi kötü hissettim.”

“Hissetmemelisin. Öğretmen bir hata yaptı ve şimdi de bedelini ödüyor.” Bunun bir espri olması gerekiyordu ama ağzımdan sanki suçlama gibi çıkmıştı. Bunu da Hartley’nin yüzünün beş karış asıldığını görünce fark ettim.

“O kendi kendine yiyişmedi, Royal.”

“Hayır ama öyle olsa seksi olurdu,” diye şaka yapmaya çalıştım tekrardan ama çok geç kalmıştım.

“Neyse ne.” Hartley merdiven kapısını iterek açtı ve dışarıya çıktı. “Her iki şekilde de burada işimiz bitti. Seninle sohbet etmek güzeldi.”

Peşinden seğirttim, neredeyse merdivenlerden aşağıya koşturuyordum. “Of, hadi ama, yapma böyle. Daha birbirimizi yeni tanımaya başlamıştık. *Bağ kuruyorduk.*”

Burnundan gülünce sesi merdiven sahanlığında yankılandı. “Kurmuyorduk ve asla da *kurmayacağız.*” Hızlandı, benden kaçacak uzaklaşmak için basamakları çiftler çiftler iniyordu.

“Asla mı? Neden bu kadar kesin konuşuyorsun? Beni tanısaydın keşke. Etkileyici biriyimdir.”

Duraksadı, elleri tirabzanda ayağı da basamaktaydı. “Sen etkileyici birisin, Royal. Sorun da bu zaten.”

Ve bunu söyledikten sonra kalan basamakları indi.

“İlgimin azalmasını istiyorsan bu yanlış bir yol,” dedim ona doğru bir adım atarak. Pileli Astor Park eteğinin altında poposu çok iyi görünüyordu.

Lobinin diğer ucuna ulaştığında durdu ve yüzünde eğlenceli bir ifadeyle dönüp bana baktı. “Görüşürüz, Royal.” Küçük bir el sallayışın ardından büyük meşe kapılardan çıktı.

Bakışlarım minyon vücuduna yapışıp kalmıştı ve kendimi boşluğa gülümserken buldum.

Evet...

Sanırım bu kızı yatağa atacaktım.